

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 45323-09-16

ב"ל 4999-07-18

1 02 ינואר 2022

2

לפני:

כב' השופט אורן שגב

1. אלמור חשמל התקנות ושירותים (1986) בע"מ
2. אל מור תעשיות ולוחות חשמל בע"מ
ע"י ב"כ: עו"ד יפית מנגל ואח'

התובעות

-

המוסד לביטוח לאומי
ע"י ב"כ: עו"ד לירון דגון ואח' מהלשכה המשפטית

הנתבעים

3

4

פסק דין

5

6 המחלוקת בין הצדדים בתיק זה נוגעת לחוקיות הוצאת קביעת ניכויים מיום 16.01.19,
7 השתת קנסות על התובעות וחיובן בדמי ביטוח.

8

9

תמצית הרקע העובדתי

10 1. במסגרת ביקורת ניכויים שערך הנתבע לתובעות לשנים 2010-2013, נשלחה ביום

11 01.11.15 קביעת הנתבע, ובה סעיפי ליקויי שונים שנמצאו בביקורת: זקיפת שווי

12 רכב בחסר ותשלום אש"ל לעובדים מעל הפטור הקבוע בתקנות מס הכנסה.

13 2. התובעות ביקשו לערור על הקביעה הנ"ל ולקיים דיון בפני ועדת ערר, ואולם,

14 בחלוף המועד ומשלא הוגש כתב ערר מפורט, טענה ב"כ התובעות כי אינה

15 מעוניינת לקיים דיון בפני ועדת השומה שכן בכוונתה לפנות לבית הדין וביקשה כי

16 הליכי הגבייה יוקפאו.

17 3. הנתבע נעתר לבקשה והורה על הקפאת ההליכים ל- 45 יום. בהתאם, ביום

18 19.07.19 נדחו השגות התובעות, ובוטלה הקפאת ההליכים בשל אי הגשת תביעה

19 לבית הדין. כחודשיים לאחר מכן, ביום 19.09.16, עם הגשת התביעה לבית הדין

20 (ב"ל 45323-09-16), הוקפא החוב והוקפאו הליכי הגבייה (להלן – **הביקורת**

21 **הראשונה**).

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 45323-09-16

ב"ל 4999-07-18

4. ביום 03.12.17 נשלחה לתובעות קביעה חדשה לאחר ביקורת שנערכה לשנים
2014-2015 וביום 10.01.18 הוגשה השגה מטעם התובעת, וזאת בניגוד לסעיף 359
(ה) לחוק הביטוח הלאומי, הקובע כי יש להגיש השגה בתוך 30 יום (להלן –
הביקורת השנייה).

5. ביום 15.04.18 השיב הנתבע לתובעת כי גילום חלק העובד בדמי הביטוח נעשה
בהתאם לשומת הניכויים של מס הכנסה ולאור הלכת גדות (דב"ה נה/0-14 גדות
תעשיות פטרוכימיות בע"מ נ' המוסד לביטוח לאומי (להלן – הלכת גדות), ובהתאמה
ההשגה בגין רכיב זה נדחית. בנוסף, נושא הקנסות הועבר לבחינה של הוועדה
העליונה לעניין קנסות. ואכן, בתשובה מנומקת מיום 05.05.18 בוטלו 70%
מהקנסות ובסעיף חיוב שווי מתנות ותמורת חופשה בוטלו 50% מהקנסות. בסעיף
שווי רכב לא בוטלו הקנסות כלל מאחר שמדובר בליקוי שחזר על עצמו פעם
שלישית בעשר השנים האחרונות.

6. ביקורת זו היא מושא התביעה שהוגשה בתיק 4999-07-18.

ההליכים בתיק

7. ביום 02.12.19 הגישו הצדדים הודעה מוסכמת לפיה פסק הדין בשאלות
המשפטיות יינתן על בסיס סיכומי הצדדים ועל פי העובדות שבסעיפים 1 עד 26
לכתב התביעה המתוקן ובסעיפים 1 עד 10 לכתב ההגנה המקורי, כשכל צד שומר
על טענותיו כפי שהועלו בתצהיר ובתעודת עובד ציבור שהוגשה. לפיכך כל צד הגיש
את סיכומיו.

8. ביום 20.12.20 ניתן ע"י בית הדין הארצי לעבודה פסק הדין הידוע כהלכת מד"א
(עב"ל 53714-02-19 המוסד לביטוח לאומי נ' מגן דוד אדום (להלן – הלכת מד"א),
והצדדים הגישו בהסכמה סיכומים משלימים.

9. הסוגיות הדורשות הכרעה אפוא הן:

א. טענות התיישנות והיעדר סמכות עניינית שטען הנתבע;

ב. האם הקביעה מיום 11.06.19 הוצאה ע"י פקידת ההשגות בסמכות וכדין;

ג. האם חיוב התובעות בקנסות פיגורים במסגרת ביקורת הניכויים שערך הנתבע

מכוח 358 לחוק, עולה בקנה אחד עם הוראות חוק הביטוח הלאומי ועם כללי

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 45323-09-16

ב"ל 4999-07-18

1 המשפט המנהלי, והאם גביית דמי הביטוח בסכומים גלובאליים היא גבייה
2 כדין.

3

4

תמצית טענות התובעות

5 10. במהלך 2015 נעשתה ביקורת ניכויים בספרי התובעות ע"י מפקח מס הכנסה
6 לשנים 2010-2013 ולאחר משא ומתן נחתם ביום 31.12.14 הסכם בין התובעת 1
7 לבין פקיד השומה והוצאו לתובעת 1 שומות ניכויים סופיות לשנים אלה. במקביל
8 נערכה ביקורת ניכויים נוספת ע"י מפקח מס הכנסה לתובעת 2 לשנים 2011-2013
9 וביום 24.02.15 הוצאו לה שומות ניכויים סופיות.

10 11. בעקבות כך, הוציא הנתבע 2 קביעות לתשלום: האחת – לתובעת 1 לשנים 2010-
11 2013 בסכום כולל של 836,633 ₪, מתוך סכום זה הושטו קנסות בסך של 186,349
12 ₪; והשנייה – לתובעת 2 לשנים 2010-2013 בסכום כולל של 86,186 ₪. מתוך
13 סכום זה 21,245 ₪.

14 12. ביום 26.11.15 הגישו התובעות השגה על הקביעות הנ"ל. בתגובת הנתבע מיום
15 21.03.16, התבקשו התובעות להגיש כתב ערר לצורך הדיון בהשגה שהגישו בפני
16 ועדת השומה, אלא שבעוד התובעות נערכות להגשת כתב הערר, הודיעה להן הגבי'
17 מזל בן חמו – מנהלת תחום בכירה באגף ביקורת ניכויים בנתבע, טלפונית, כי
18 ועדת השומה לא תדון בחיוב הקנסות בטענה כי סוגיה זו אינה בסמכותה.

19 13. לפיכך, והואיל וניתנה תשובה זהה מטעם הנתבע ביחס לעניינם של מעסיקים
20 נוספים בטיפול של ב"כ התובעות, פנתה האחרונה ביום 18.04.16 אל ועדת
21 השומה בשם מעסיק אחר וביקשה לקבל לעיונה את נימוקי הוועדה בכתב. בקשה
22 זו נדחתה בתשובת ועדת השומה מיום 24.05.16 ולכן הוחלט להגיש את התביעה
23 דן לבית הדין.

24 14. בכך, למעשה, נדחתה טענת התובעות ביחס לחיובן בקנסות פיגורים ע"י ועדת
25 השומה בנימוק של היעדר סמכות.

26 15. לגופו של עניין, הנתבע לא הגיש תעודת עובד ציבור או אסמכתאות כלשהן על
27 אודות נתונים חדשים שהתקבלו לטענתו ממס הכנסה ודי בכך כדי להורות על
28 ביטול הקביעה מיום 11.06.19, בהיעדר ראיה לאימותה.

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 45323-09-16

ב"ל 4999-07-18

16. בהיעדר השגה על הקביעה החדשה, לפקידת ההשגות לא היתה סמכות להוציא קביעה לתשלום והסמכות לכך, גם אליבא דהנתבע מסורה לוועדה העליונה לביטול קנסות מכוח סעיף 370 לחוק הביטוח הלאומי.
17. ביום 11.06.19, כ- 4 שנים ממועד הקביעה שהנתבע הוציא, הוציאה פקידת ההשגות קביעה שנייה על בסיס נתונים חדשים לכאורה שהתקבלו לטענתה ממס הכנסה והגדילה את סכומי הקביעה המקורית מיום 01.11.15 (להלן – **הקביעה השנייה**). בהתאם לקביעה זו, נדרשה התובעת 1 לשלם סכום כולל בסך 1,094,568 ₪ במקום הסכום הקודם שעמד על 836,633 ₪ וסכום הקנסות האמיר לסך של 230,226 ₪ במקום 186,349 ₪. באותו יום יצאה קביעה שנייה גם לתובעת 2 והיא נדרשה לשלם 53,759 ₪ (במקום 86,186 ₪) וקנסות בסך 11,040 ₪ (במקום 21,245 ₪).
18. פקידת ההשגות אצל הנתבע אינה מוסמכת לערוך ביקורת ניכויים על בסיס נתונים שהתקבלו ממס הכנסה וסמכות זו נתונה לפקיד גביה ראשי מכוח סעיף 358 לחוק, וזאת לאחר ששוכנע כי שכר העבודה של עובדי המעסיק עולה על הסכומים הנקובים בדיון וחשבון. חמור מכך, פקידת ההשגות נתנה החלטה על השגה שהוגשה עוד בשנת 2016, בה כלל לא עלו טענות עובדתיות על סכומי הקביעה משנת 2015, על השגה שהליך הערר בה על פי סעיף 359 לחוק הסתיים עוד בשנת 2016 ו"צבעה" את החלטתה על קביעה אותה היא עצמה קבעה כאילו מדובר באותה השגה היסטורית משנת 2016 שהפכה ללא רלוונטית בערר, בעוד שכלל אל הוגשה השגה על הקביעה מיום 11.06.19.
19. בשנת 2015 בה הוצאה הקביעה הקורית בגינה הוגשה תביעה זו, הסמכות לדון בהשגת התובעות היתה נתונה לוועדת השומה בלבד. למעשה, בקביעה מיום 11.06.19 פקידת ההשגות מצאה לאחר כ- 4 שנים מדחיית ההשגה, באמתלה של דיון בהשגה לעשות ביקורת חדשה ולקבוע קביעה לתשלום מכוח סעיף 358, עליה דנה ונתנה החלטה לדחות השגב על קביעתה שלה וכך נתנה החלטה על השגב שלא הוגשה, תוך הפרת עיקרון חוקיות המנהל במעשי הרשות הציבורית. לאור האמור לעיל, אין בעובדה שהתביעה הוגשה לבית הדין, כדי להצדיק החזרת הגלגל לאחור וביצוע ביקורת בחלוף 4 שנים ממועד סיום הביקורת והקביעה לאותן שנים, אשר הפכה לסופית. מדובר בשיהוי לא סביר מצד רשות ציבורית המחויבת לפעול ביעילות ובמהירות ראויה.

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 45323-09-16

ב"ל 4999-07-18

20. בנוסף, עריכת ביקורת נוספת על סמך נתונים חדשים שהתקבלו ממס הכנסה לאחר שהוצאה הקביעה משנת 2015, עומדת בניגוד להנחיות הנתבע עצמו ובניגוד למדיניות הנתבע כפי שהנחה את עובדיו (נספח 17 לכתב התביעה המתוקן).
21. באשר לחיוב התובעות בקנסות פיגורים, בקביעות הנ"ל חויבו התובעות בקנסות פיגורים לצד הפרשי הצמדה שנועדו לשמור על ערך החוב הנטען. הקנסות חושבו כאילו מדובר בחוב פיגור, היינו ממועד התשלום המקורי של תקופת התשלום בגינה בוצעה הביקורת, החל משנת 2010 ועד למועד הקביעה הראשונה בשנת 2015 והשנייה בשנת 2019. הקנסות הושתו ללא צידוק וללא סמכות בדין. בסיכומי התשובה המשלימים מטעמן, טענו התובעת כי חישובי הנתבע חורגים באופן קיצוני מהעקרונות שהותוו בהלכת מד"א לעניין חיובי קנסות, לפיהם קיימים לצד סמכות הנתבעת להטיל קנסות, קיימים סייגים ועקרונות אותם עליו לקחת בחשבון בבואו להכריע בשאלת הטלת הקנס מכוח סעיף 364 לחוק; על הנתבע להבחין בין הרכיב העונשי הגלום בקנס שבסעיף 364 לבין הרכיב שנועד לשמור על ערכו הריאלי של הכסף.
22. בהתאם לכך, יוטל קנס עונשי על מעסיק שהוכח לגביו כי פעל בתרמית ובכוונת זדון להתחמק מתשלום, ואילו במקרים אחרים, יחויבו דמי הביטוח בתוספת רכיבי הקנס שנועדו לשמור על שוויו הריאלי של הכסף מחמת חלוף הזמן, או בתוספת הצמדה וריבית על פי חוק פסיקת ריבית והצמדה, תשכ"א-1961 (להלן – **חוק פסיקת ריבית**).
23. במקרים אלה מתווה החישוב יכלול 4 שלבים: השלב הראשון – ממועד חובת התשלום על פי החוק ועל למועד הוצאת שומות סופיות במס הכנסה. דמי הביטוח יחושבו בתוספת הצמדה בלבד או בתוספת הצמדה וריבית לפי חוק פסיקת ריבית; השלב השני – החל ממועד קביעת השומה הסופית ע"י מס הכנסה ועד למועד בו יידע הנתבע את המעסיק בגין החוב העדכני, או אז יופחת הקנס המלא לריבית לפי סעיף 159א לפקודת מס הכנסה בשיעור 4% לשנה בתוספת הצמדה. הרציונל הוא כי ממועד קביעת השומה ע"י מס הכנסה, המעסיק כבר ידע על עצם החוב; השלב השלישי – החל ממועד קבלת הקביעה לתשלום אצל המעסיק ועד לתשלום החוב ככל ששולם בפיגור, בהנחה שסכום החוב אינו שנוי במחלוקת – במקרה זה, יחושבו דמי הביטוח בקנס מלא ע"פ סעיף 364, וזאת על מנת לתמרץ מעסיקים לשלם את חובם במועד; השלב הרביעי – מקום בו דרישת החוב שנויה במחלוקת

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 45323-09-16

ב"ל 4999-07-18

- 1 וכל עוד המחלוקת נמצאת בבירור משפטי, יחושבו דמי הביטוח בתוספת רכיבים
2 שנועדו לשמור על ערכו הריאלי של הכסף. קביעה זו עולה בקנה אחד עם פסיקת
3 בית המשפט העליון בבג"ץ 9909/01 נ' מנהל אגף המכס ומע"מ (10.08.2003). בית
4 המשפט העליון קבע כי אין לחייב נישומים בקנסות פיגורים בתקופה בה מתנהלים
5 הליכים משפטיים במחלוקת על שומה בשל חשש מפני פגיעה בזכות ההשגה
6 והערעור.
- 7 24. במקרה דנן, הקביעות לשנים 2010-2013 הוצאו בסוף שנת 2015 והקביעה
8 המתוקנת הוצאה רק במחצית שנת 2019. הקביעה לשנים 2014-2015 הוצאה
9 בחודש אוגוסט 2017. התובעות אינן צריכות לשלם את המחיר על השיהוי הרב
10 שננקט ע"י הנתבע. במקרה זה, ובהתאם לפסיקת בית הדין הארצי בעב"ל-10820
11 09-17 המוסד לביטוח לאומי נ' אריה מייזל (30.07.19) (להלן – עניין מייזל), יש לחייב
12 את המבוטח בתוספת הצמדה בלבד ורק מהמועד בו הודיע הנתבע על קיומו של
13 חוב, ללא קנסות וללא הפרשי הצמדה. בעניין מד"א נקבע כי למרות השתהות
14 פגומה של הנתבע ב-4 התיקים שהדיון בהם אוחד, ועל אף שנקבע כי המשיבים
15 שם פעלו בתום לב, ההחלטה היתה שלקרן החוב תתווסף הצמדה ותוספת ריבית
16 לפי חוק פסיקת ריבית וזאת לכל התקופה ממועד התשלום המקורי על החוק ועד
17 למועד התשלום בפועל, ללא התוספת של 4% בגין השלב השני.
- 18 25. במקרה זה, מתקיים אותו רציונל שכן שררה אי בהירות בנושאים הנדונים ומדובר
19 בסוגיה משפטית שהועלתה לראשונה לדיון משפטי. לפיכך, נכון וצודק להחיל את
20 יישום המתווה הנ"ל באופן שלדמי הביטוח יתווספו הצמדה ותוספת ריבית על
21 חוק פסיקת ריבית לכל התקופה ממועד התשלום על פי החוק ועד למועד בו שילמו
22 התובעות את סכום הקרו – 12.06.18.
- 23 26. חישובי הנתבע, לעומת זאת, הושתתו על הנוסחה לפיה חושב תחילה הקנס המלא
24 על פי סעיף 364 לחוק ומהתוצאה שהתקבלה הופחתו 30% בביקורת אחת ו-15%
25 בביקורת שנייה.
- 26 27. בהקשר זה, יש לזכור כי הנתבע לא הוכיח מרמה ולא כוונת זדון אלא טען כי
27 התובעות התרשלו בכך שחישבו את שווי הרכב בהתאם לתוכנת SAVETAX.
28 באותה תקופה שררה אי בהירות בשאלת מעמדן של תקנות הרכב וניתנו פסיקות
29 סותרות, כמפורט בסעיף 34 לסיכומי התשובה המשלימים. במקרה דנן, עבודת
30 התובעת - התקנה ותחזוקה של תשתיות חשמל ולוחות חשמל, אינה יכולה

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 45323-09-16

ב"ל 4999-07-18

- 1 להתבצע ללא העמדת כלי רכב לעובדים העוסקים בכך והתובעות פעלו בהתאם
2 לחוות דעת משפטית (נספח 7 לתצהיר התובעות) ואף פעלו בשקיפות מלאה מול
3 פקיד השומה ביחס לשימוש שהן עושות בתוכנה הנ"ל.
- 4 28. מס הכנסה עצמו, שניהל עם התובעות מו"מ ישיר ועמד מקרוב על הנסיבות
5 שקדמו לביקורת, לא ראה בהתנהלותן חוסר תום לב, ופטר אותן ממלוא הקנסות
6 לשנים 2014-2015 ואילו ביחס לשנים 2010-2013 הפחית את קנס אי הניכוי
7 לסכום של 151,674 ₪ בלבד.
- 8 29. לאור כל האמור לעיל, יש לחשב את דמי הביטוח בתוספת הרכיב שנועד לשמירה
9 על ערכו הריאלי של הכסף, היינו, בצירוף הצמדה וריבית על פי חוק פסיקת ריבית
10 מהמועד המקורי על פי החוק בכל אחת מהשנים ועד ליום התשלום בפועל של
11 סכומי הקרן, ששלומו ביום 12.06.18. בהתאם, יש להורות לנתבע להשיב לתובעות
12 את הפרשי הסכומים שנאלצו לשלם בצירוף הצמדה וריבית על פי החוק.

13

14

טענות הנתבע

- 15 30. ביחס לשנות הביקורת 2010 עד 2013, לא הוגשה השגה ע"י התובעת ביחס
16 לקנסות, כי אם הודעת ערר לוועדת השומה, שאינה דנה בעררים על גובה הקנסות,
17 אלא במחלוקות חשבונאיות עובדתיות לגבי עצם החיוב בדמי ביטוח.
- 18 31. התובעת לא הגישה תביעה בביה"ד לגבי קביעות הוועדה ביחס לסמכותה לדון
19 בביטול קנסות וממילא הוועדה לא נתנה דעתה על כך בפני ביה"ד. מכאן,
20 שהתובעות הקדימו והגישו תביעה לביה"ד, מבלי שהוגשה השגה בתיק על רכיב
21 הקנסות והגילום. לאור האמור יש לדחות את טענות התובעות, אשר הפכו את
22 היוצרות בדיון בהשגה וכעת מלינות על אופן דיונו של הנתבע בהגשתן.
- 23 32. הנתבע אינו חולק על עיקרון סופיות הדיון עליו עומדות התובעות בהרחבה
24 בסיכומיהן, אלא שבמקרה זה, לא התקיים דיון ובחינה מנהלית בהשגתן של
25 התובעות, אלא רק במקביל לניהול ההליך בבית הדין.
- 26 33. מכאן, שלביה"ד אין הסמכות לדון בטענות שלא נבחנו בשלב המנהלי. שלב זה
27 התנהל בצורה הוגנת ועניינית תוך הסתמכות על שומות מס הכנסה בהתאם
28 לעקרונות שהותוו בהלכת גדות. משעה שנקבעו קביעות מתוקנות, היה על
29 התובעות להגיש השגה, דבר שלא נעשה. למרות זאת, הנתבע סבור כי יהיה זה מן

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 45323-09-16

ב"ל 4999-07-18

- 1 הדין להחזיר את הדין בהשגה לשומות תקופת הביקורת הראשונה לשלב המנהלי,
2 שעה שלמעשה לא ניתנה כל החלטה בנדון.
- 3 34. באשר להטלת קנסות לפי סעיף 364 לחוק, החיוב הנו אוטומטי, כפי שנפסק
4 בהלכת מד"א. האורגן המוסמך נכנס לתפקיד רק אם מוגשת בקשה להפחתה או
5 לביטול הקנסות שהוטלו. ועדת השומה אינה האורגן לדון בהפחתה מנהלית של
6 קנסות והתובעת בהתנהלותה ויתרה על מיצוי ההליך המנהלי. לפיכך אין מקום
7 לבצע הפחתת קנסות ולביה"ד אין הסמכות לדון בכך. הנתבע העניק הפחתה
8 אוטומטית של הקנסות ולכן לכאורה יש לבטל למפרע את אותה הפחתה, ואולם,
9 הנתבע משאיר לשיקול דעת בית הדין את השאלה האם להשאיר את ההפחתה
10 המקורית על כנה בנסיבותיו הייחודיות של התיק (סעיף 7 לסיכומי התשובה
11 המשלימים מטעם הנתבע).
- 12 35. הנתבע סבור כי המחלוקת בקשר לסוגיית זקיפת שווי רכב שלא על פי התקנות
13 היא פוזיציית מס אגרסיבית, ועמדת הרשויות הדוחה עמדה זו, היתה ידועה
14 לתובעות והיה עליהן לקחת בחשבון כי עמדתן לא תתקבל.
- 15 36. זאת ועוד. השומות למס הכנסה של התובעים לשנים 2010-2013 כללו קנס אי
16 ניכוי, בנוסף לקנס בגובה ריבית 4% והפרשי הצמדה.
- 17 37. באשר לבחינת הקנסות, כאמור במבחן הארבע-שלבי שהותווה בהלכת מד"א, הרי
18 שביחס לשלב הראשון, הנתבע סבור, בנסיבות שתוארו לעיל, אין זה המקרה בו
19 קיימת מחלוקת לגיטימית שבגינה על הנתבע לבחון הפחתה של הקנס לרף
20 המינימלי שהוצע בעניין מד"א, קרי חיוב בהפרשי הצמדה וריבית, על פי חוק
21 פסיקת ריבית. ודאי שאין לחייב את הנתבע בנסיבות אלה להפחית את הקנסות
22 לגובה של הפרדי הצמדה בלבד, שכן אז תאויין לחלוטין התוספת הריאלית.
23 הוויתור על הפרשי הצמדה יכול להתקיים בנסיבות חריגות ומיוחדות, שמקרה זה
24 אינו נמנה עליהן; ביחס לשלב השני, הפחתה של הקנס באופן גורף לרף המינימלי
25 לפי חוק פסיקת ריבית, נעדרת שיקול דעת ואין בה התייחסות ספציפית לכל מקרה
26 לגופו; ביחס לשלב השלישי – בתיק זה בוצע עיכוב הליכי גבייה, ואולם עקב יישום
27 שגוי של הדין, החוב הוקפא ולכן הוא לא כולל תוספות ריאליות החל ממועד הגשת
28 התביעה.
- 29 38. באשר להפחתת הקנס לאור המתווה החדש, הקנס לאחר הפחתות מקוריות, כולל
30 קנס מינימאלי לפי חוק פסיקת ריבית, הוא כדלקמן:

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 45323-09-16

ב"ל 4999-07-18

1 ביחס לתובעת 1 - 507,808 ₪;

2 ביחס לתובעת 2 - 25,214 ₪.

3 39. יש לדחות את טענות התובעת ביחס לשיהוי, בוודאי כזה המאיין את הגבייה.

5 אשר להכרעתי

6 40. אין חולק, כי בתיק זה, ביקורות הניכויים של הנתבע התבססו על שומות ניכויים
7 שקדמו בזמן לשומות של מס הכנסה ועל כן, בהתאם להלכת גדות ובהתאם
8 להלכת מד"א, לא מצאתי כי נפל פגם בהתנהלות הנתבע. מקובלת עלי טענת
9 הנתבע, אשר לא נסתרה, כי משעה שהמעסיק לא סיפק את פרטי ההסכם מול
10 רשות המיסים, החיוב המקורי בוצע על סמך שידור השומה במחשב. עוד
11 מקובלת עלי טענת הנתבע, לפיה החיוב המתוקן מתבסס על אותה שומת ניכויים
12 אולם על בסיס מסמכי עבודה מפורטים שהתקבלו מרשות המיסים לגבי שווי
13 רכב הכוללים את רשימת העובדים ולצדה החיוב ביחס לכל אחד.

14 41. כאמור בהלכת מד"א, קיימת חזקה, שלא נסתרה במקרה זה ע"י התובעות, כי
15 התובעות הגיעו להסכמה עם מס הכנסה באופן מושכל ובליווי ייעוץ משפטי ולא
16 ניתן להתכחש בדיעבד להסכמות שגובשו.

17 42. באשר לסמכות ביה"ד לדון בתיקי ביקורת 2010 עד 2013, אין חולק, כי התובעות
18 לא פנו בבקשה לפי סעיף 370 לביטול הקנסות ומכאן, שההליך המנהלי לא מוצה
19 בטרם הוגשה הפנייה לבית הדין. הודעת הערר שהוגשה לוועדת השומה דנה
20 בגובה הקנסות, שעה שסמכותה היא לדון במחלוקות חשבונאיות עובדתיות
21 לגביע עצם החיוב בדמי הביטוח.

22 43. כאמור בהלכת מד"א, החיוב בקנסות לפי סעיף 364 הוא אוטומטי ושיקול הדעת
23 מופעל בכפוף לכך שהוגשה בקשה להפחתה או לביטול הקנסות שהוטלו. דבר זה
24 לא נעשה בענייננו ולא מצאתי כי מתקיים בסיס משפטי לכך שבית הדין יורה על
25 הפחתת הקנסות, שעה שהעניין לא נבחן בשלב המנהלי, כמתחייב.

26 44. באשר להפחתה המקורית, ומשהעניין הושאר לשיקול דעתו של בית הדין, אני
27 פוסק, כי בנסיבותיו של מקרה זה, יש להותיר את ההפחתה הנ"ל על מכונה ולא
28 להורות על ביטולה.

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 45323-09-16

ב"ל 4999-07-18

- 1 45. מקובלת עלי טענת הנתבע, לפיה אילו הוגשה ע"י התובעות השגה כדן לפקיד
2 ההשגות, הקביעות המקוריות היו נבחנות בשנית, לרבות הטעויות שנפלו בהן,
3 שתוקנו לאחר מכן. משעה שלא התקיימו דיון ובחינה מנהלית בהשגת התובעות,
4 אין בידי לקבל את טענות התובעות ביחס לכך שהנתבע לא פעל בהתאם לנהליו
5 שלו עצמו, שכן ברי, כי נהלים אלה יפים להליך המנהלי ולא להליך המשפטי
6 המתנהל בפני בית הדין. לא מצאתי אפוא כי מתקיים צידוק להחליף את שיקול
7 הדעת המנהלי של הנתבע ובוודאי שלא מתקיים צידוק להורות על ביטולו.
- 8 46. בהקשר זה, אין לי אלא להצטרף להצעה שהועלתה בסעיף 33 לסיכומי הנתבע
9 סייפא, לפיה על אף האיחור במועדי הגשת ההשגה על ידי התובעות, מן הראוי
10 להחזיר את הדיון בהשגה לשומות תקופת הביקורת הראשונה לשלב המנהלי על
11 מנת שתינתן החלטה בנדון.
- 12 47. אשר לגובה הקנסות, מבדיקת האופן בו נעשה החישוב, כמפורט בסעיף 21
13 לסיכומים המשלימים מטעם הנתבע, לא מצאתי כי הוא עומד בניגוד למתווה
14 שנקבע בהלכת מד"א וכי הסתמכותן של התובעות על חוות הדעת המשפטית
15 בנוגע לתוכנה בה השתמשו, היתה בבחינת הסתכנות מרצון במובן זה שהיה
16 עליהן לקחת בחשבון שעמדתן לא תתקבל.
- 17 48. אכן, אין חולק כי מקרה זה אינו בא בגדרם של המקרים בהם מוטל דופי של זדון
18 בפעולותיהן ובהתנהלותן של התובעות, ואולם, אינני סבור כי מקרה זה בא
19 בגדרם של אותם מקרים בהם יש להורות על ביטול שומת הניכויים ולהורות כי
20 הפחתת החיוב לרף המינימלי כפי שהותווה בהלכת מד"א.
- 21 49. הטעם לכך הוא כי לא מצאתי הקבלה בין עובדותיו של מקרה זה, לבין עובדות
22 ארבעת התיקים שנדונו בפרשת מד"א, שם נקבע ע"י בית הדין הארצי כי שררה
23 "אי בהירות רבתי בנושאים הנדונים ומדובר בסוגיה שהועלתה לראשונה לדיון
24 משפטי, ובפרט נוכח כך שמנגנון ועדות ההשגה לא כונן בחלק הארי של התקופה
25 הרלוונטית לערעורים שלפנינו...".
- 26 50. כאמור במקרה דנן, התובעות וטעמיהן עמן, בחרו של למצות את ההליך המנהלי
27 בהשגה, וחבל שכך.
- 28
29
30

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ב"ל 45323-09-16

ב"ל 4999-07-18

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14

אחרית דבר

51. לאור כל האמור לעיל, התביעה נדחית.

52. כל אחת מהתובעות תישא בהוצאות הנתבע בסך 5,000 ₪ (סה"כ 10,000 ₪) לתשלום בתוך 30 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ט טבת תשפ"ב, (02 ינואר 2022), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

אורן שגב, שופט

